Kwaliteitsplan

atlant

...op basis van een gezonde organisatie

>> KLIK NAAR ATLANT IN CIJFERS

...en stellen doelen

>> KLIK NAAR DE KADERBRIEF 2018

>>KLIK NAAR VISIE 2025

WIJ GEVEN

RUIMTE

visie 2025

...werken samen aan leren, verbeteren en borgen op de werkvloer

>> KLIK NAAR DE MANIER WAAROP WE DIT DOEN

...met de stem van de cliënt als vertrekpunt

>> KLIK NAAR DE MANIER WAAROP WE DIT DOEN

Wij geven ruimte

Wij geven ruimte, letterlijk en figuurlijk. Ruimte is een plek, je eígen omgeving met alles wat erbij hoort: geluid, geur, licht, sfeer, kleur, gedachten, je dromen.
Ruimte is ook een vrijwel oneindig beschikbare plaats, een kans, mogelijkheden. Het is al dat wat wij ieder mens toewensen – cliënt, naaste, vrijwilliger, medewerker – iedereen.
Wij willen die ruimte geven: een plek om jezelf te zijn. Met ruimte kun je je ontplooien, zoals je dat zelf wilt.
Precies wat jou past.

>> KLIK NAAR EEN PASSAGE UIT HET BOEK 'HET VERPLEEGHUIS IS HET EINDE!'
In deze portretten en verhalen van cliënten van Atlant komt onze visie tot uitdrukking.

Iedereen is mens

>> KLIK NAAR DIT ONDERDEEL UIT DE KADERBRIEF

Onze mensen

>> KLIK NAAR DIT ONDERDEEL UIT DE KADERBRIEF

Samen

>> KLIK NAAR DIT ONDERDEEL UIT DE KADERBRIEF

Ons werk

>> KLIK NAAR DIT ONDERDEEL UIT DE KADERBRIEF

Onze manier

>> KLIK NAAR DIT ONDERDEEL UIT DE KADERBRIEF

Iedereen is mens

Voor ons is de mens het allerbelangrijkste. Elk mens is prachtig, maar ook kwetsbaar. Op het moment dat je ondersteuning nodig hebt, kun je op ons rekenen – welke vraag je ook hebt. Als je hier komt wonen zoeken wij samen een woonomgeving met zoveel mogelijk het karakter van jouw thuis. Hoe je woont, werkt en je vrije tijd besteedt, vul je zelf in. Je bent jezelf, zoals alle unieke, verschillende mensen hier.

Onze visie is een doorlopend aandachtspunt, het delen van verhalen is hier een belangrijk onderdeel van. Wij werken aan een verdere integratie van zorg en welzijn; persoonsgerichte zorg is daarbij het uitgangspunt. Daarbij is onze kennis en kunde, ons vakmanschap altijd het vertrekpunt. Wij zijn voor veel mensen van toegevoegde waarde, we helpen vanuit onze expertise. We investeren in zorgtechnologie om de autonomie en bewegingsvrijheid van mensen te vergroten. We willen graag meer eigen regie bij cliënten en diens netwerk.

>> KLIK NAAR BIJBEHORENDE RESULTATEN 2018

Iedereen is mens: resultaten 2018

- Wij implementeren onze visie; het delen van verhalen is daarbij een belangrijk hulpmiddel
- Wij werken aan een verdere integratie van zorg en welzijn, persoonsgerichte zorg is daarbij het uitgangspunt
- Wij zetten zorgtechnologie en domotica in voor verdere zorgonafhankelijkheid en veiligheid
- Wij stellen eind 2018 het cliëntenportaal beschikbaar voor cliënten en hun naasten of vertegenwoordigers

Ons werk

Wij ondersteunen je, wij verzorgen je als het nodig is. Maar wij geven ook graag aandacht of juist privacy. Wij kennen jou en jouw verhaal. Bij ons telt niet alleen wat je nodig hebt, maar ook wat je wilt. Door onze veelzijdige expertise lukt het ons die twee vragen zorgvuldig te beantwoorden. Wij zijn trots op dat vakwerk. Onze kennis delen wij met vakgenoten. Wij vragen jou om je mening en luisteren. Samen komen wij tot nieuwe inzichten. Wij begeleiden je uiterst deskundig en altijd met respect.

In 2018 geven we verder invulling aan het kwaliteitskader verpleeghuiszorg met de vier thema's kwaliteit & veiligheid (persoonsgerichte zorg en ondersteuning, wonen en welzijn, veiligheid, leren en verbeteren van kwaliteit) en de vier randvoorwaardelijke thema's (leiderschap, governance en management, personeelssamenstelling, gebruik van hulpbronnen, gebruik van informatie). Wat we nog veel belangrijker vinden is dat we de kwaliteit van ons werk bij de cliënten (en/of sociaal netwerk) zelf toetsen; wij geven aandacht en gehoor. We willen vooral meer denken mét de cliënt in plaats van denken voor. Dat doen we onder andere door cliënttevredenheidonderzoek via cliënt panel, cliënt- en familieavonden, huiskamergesprekken, testimonials (positieve klantenervaring), Zorgkaart Nederland, multidisciplinair overleg en in ons dagelijks werk. Niet de zorg staat centraal, maar de leefwens van de cliënt. Daarom onderzoeken we diverse instrumenten en werkwijzen voor het ophalen van cliëntervaringen, in lijn met onze visie.

>> KLIK NAAR BIJBEHORENDE RESULTATEN 2018

Ons werk: resultaten 2018

- Wij toetsen de kwaliteit van ons werk doorlopend in cliënt- vrijwilligers- en medewerkerpanels
- Wij willen op Zorgkaart Nederland tenminste 100 nieuwe scores die een gemiddelde van 8.2 of meer hebben
- Wij zorgen ervoor dat zowel de interne als de externe audit op de normen verantwoorde zorg voor elk team positief is
- Wij vertalen Prisma-onderzoeken, klachten en incidenten naar concrete verbeteracties; Triasweb wordt geïmplementeerd
- Wij evalueren de structuur en inhoud rondom kwaliteit & veiligheid
- Wij leggen over bovenstaande punten en over het kwaliteitskader verpleeg-huiszorg verantwoording af in het kwaliteitsjaarverslag
- Wij verstevigen de positie van onze kenniscentra voor Huntington en Korsakov, de topcare ontwikkelvisitaties doorlopen we glansrijk

>> KLIK NAAR MEER RESULTATEN 2018

Ons werk: resultaten 2018

- Wij starten de ontwikkeling van kenniscentra voor CPV en voor PG
- Wij versterken het extramuraal ondersteuningsaanbod inclusief consultatie voor Huntington, Korsakov en CPV
- Onze woonzorgcentra versterken de verbinding met de wijk, met 1e lijnsbehandelaren én vergroten het aantal crisis-, kdo- en elv-plaatsen
- Wij actualiseren Strategisch Personele Planning, Financieel meerjarenbeleid, Strategisch vastgoedplan, Informatiebeveiligingsplan én kwaliteitsplan
- Wij voldoen aan de eisen van het ISO 9001 certificaat
- Wij scoren voor HACCP en VSR zonder uitzondering positief
- Wij verduurzamen het Lange Termijn OnderhoudsPlan, richten een energy panel in en realiseren het milieuthermometerzorg label zilver
- Wij vereenvoudigen het werken met het zorgleefplan
- Wij implementeren op alle locaties de Electronische toedieningsregistratie van medicijnen
- Wij hebben eind 2018 één centraal servicebureau voor vragen aan de Ondersteunende Diensten

Samen

Wij staan midden in de samenleving. Wij kennen niet alleen jou en je naasten, maar ook de andere mensen die voor jou belangrijk zijn. Dat kunnen buurtbewoners zijn, vrijwilligers, huisartsen, verwijzers, mensen van onderwijsinstellingen, muziekclubs, noem maar op. Als groot team met veel specialisten weten wij elkaar te vinden. Zo kunnen wij je raad geven en als het moet een nieuwe plek zoeken waar jij met plezier kunt wonen, leven en werken. Een plek waar wij je goed kunnen steunen, samen met je naasten.

Samen weten we meer, maar het gaat verder dan dat. We willen ook kennis ophalen bij anderen; ervaringsdeskundigen, wetenschappers en vakgenoten. En we willen onze eigen kennis delen. In 2018 gaan we meer focus leggen op netwerken, we gaan ernaar op zoek, sluiten ons aan of creëren ze zelf. We gaan onze expertise(centra) meer belichten, verder ontwikkelen en de samenwerking met onderwijsinstellingen vergroten en nog meer aandacht geven aan praktijkgericht (wetenschappelijk) onderzoek, van onszelf of door anderen. Onze Topcare labels zijn hierin belangrijke speerpunten en inspirerend voor andere onderdelen van de organisatie. We zetten ons in via regionale en landelijke netwerken om te komen tot meer strategische partners en verkennen de samenwerking met leveranciers om over en weer tot toegevoegde waarde te komen.

>> KLIK NAAR BIJBEHORENDE RESULTATEN 2018

Samen: resultaten 2018

- Wij betrekken cliënten, hun netwerk, vrijwilligers en medewerkers expliciet bij de verdere ontwikkeling van onze dienstverlening
- Wij implementeren een social intranet ter versterking van interne samen-werking en afstemming
- Wij maken met de vijf belangrijkste leveranciers afspraken inzake de toegevoegde waarde voor elkaar
- Wij spreken concrete resultaten af met voor ons direct relevante scholen en opleidingsinstituten
- Wij maken afspraken met universiteiten en hogescholen over de realisatie van onze onderzoeksagenda
- Wij willen dat alle medewerkers van de Ondersteunende Dienst in 2018 minimaal één dag meehelpen in de zorg

Onze mensen

Onze mensen ondersteunen jou met open armen, recht uit het hart. Ze zijn goud waard. Wij hebben tijd voor jou, dat vinden wij belangrijk. Wij doen waar we goed in zijn en groeien verder in onze rol. Wij grijpen kansen, werken naar eigen inzicht, leren van fouten en spreken elkaar aan. Elke dag brengt nieuwe inzichten. Wij werken hier graag.

Onze bevlogen en betrokken medewerkers maken het verschil. Zij zijn de ambassadeurs van de organisatie en wij willen hen koesteren. We leiden onze mensen op zodat ze de juiste kennis en kunde hebben om de veranderende (zorg) vragen die de cliënt stelt te kunnen blijven beantwoorden en we stimuleren eigenaarschap en een bespreekcultuur. Met de Strategische Personele Planning streven we naar de juiste medewerkers op de juiste plek. Niet alleen kennis en kunde zijn belangrijk, maar ook je lekker voelen in je werk. Medewerkerstevredenheid en vitale collega's zijn voor ons van groot belang.
Daarnaast investeren we in het voorkomen en oplossen van verzuim. We werken ook veel samen met vrijwilligers, zij zijn van onschatbare waarde voor onze organisatie, we blijven samen met hen steeds zoeken naar nieuwe mogelijkheden.

>> KLIK NAAR BIJBEHORENDE RESULTATEN 2018

Onze mensen: resultaten 2018

- Wij doen er alles aan voldoende medewerkers in te zetten; het strategisch personeelsplan én opleidingsbeleid zijn daarbij het uitgangspunt
- Wij koesteren ons grote aantal vrijwilligers en werken doorlopend aan mogelijkheden om hun bijdrage te optimaliseren
- Wij hebben het vitaliteitsbeleid geoptimaliseerd
- Wij hebben succes met het nieuwe roosterbeleid
- Wij hebben de methodiek van de jaargesprekken geëvalueerd
- Wij hebben als cijfer voor zowel vrijwilligers- als medewerkertevredenheid eind 2018 tenminste een 7,6

Onze manier

Wij zijn duidelijk, spreken heldere taal. Je weet bij ons waar je aan toe bent. Je legt makkelijk contact, want wij laten ons zien en zijn herkenbaar. Onze organisatie kom je tegen op talrijke locaties, verweven met de samenleving, in de levendige stad of in het weldadige groen. Er is veel mogelijk. Wij vallen op door onze vernieuwingen. Ideeën vallen bij ons in vruchtbare aarde en geven resultaat. Daar werken wij hard aan en dat blijven wij doen. Wij zijn er ook in de toekomst voor jou.

Wij kennen onze cliënten en sluiten zoveel mogelijk aan bij hun wensen en behoeften. Onze locaties zijn zoveel als mogelijk onderdeel van de samenleving. Wij introduceren vernieuwende manieren om samen met stakeholders, met kortere doorlooptijden, gebruikmakend van interne en externe kennis tot betere oplossingen te komen. Nieuwe technologieën en moderne werkmethodes zijn hier een belangrijk onderdeel van. We willen onze professionals faciliteren, zodat zij zich kunnen focussen op hun eigen werk. Dat doen we bijvoorbeeld door passende hard- en software. Kortom we willen ondersteunend zijn aan onze professionals en daarmee vooral aan de cliënt. Dit alles op een zo efficiënte en duurzaam mogelijke manier.

>> KLIK NAAR BIJBEHORENDE RESULTATEN

Onze manier: resultaten 2018

- Wij kennen onze bewoners en cliënten en sluiten zoveel mogelijk aan bij hun wensen en behoeften
- Wij willen dat onze locaties zoveel mogelijk onderdeel van de samenleving zijn
- Wij vernieuwen samen met stakeholders onze manieren (technologieën en werkmethodes)
- Wij werken aan de nieuwbouw voor Marken Haven (CPV en Korsakov) en Het Immendaal (PG)

Zorgkaart NL

>> KLIK NAAR BESCHRIJVING

Werken met verhalen

>> KLIK NAAR BESCHRIJVING

Cliëntervaringinstrument

>> KLIK NAAR BESCHRIJVING

Zorgkaart NL

In 2018 streven wij na dat er 100 nieuwe waarderingen zijn met een gemiddelde van 8,2. Wij evalueren de resultaten van Zorgkaart Nederland met cliënten en naasten. Wij reageren op alle waarderingen met een bedankje.

Bij een score lager dan 6.5 wordt via Zorgkaart Nederland contact gezocht met de indiener, met het verzoek om contact te leggen met de betreffende locatie.

Wij pakken in het team vervolgens de verbeteringen op.

De resultaten van Zorgkaart Nederland zijn onderdeel van de kwartaalrapportage van Atlant waarin wij de voortgang monitoren.

Werken met verhalen

In elk team wordt een verhaal over een situatie van een cliënt uitgewerkt waarin de leercirkel duidelijk wordt. Uitgangspunt is een complexe cliëntsituatie.
De zoektocht van het team en het leren wordt in beeld gebracht. Uiteindelijk laat het verhaal zien dat het team trots is op het leerproces en het bereikte positieve resultaat. Uit het verhaal blijkt ook dat de cliënt uiteindelijk tevreden is en dat persoonsgerichte zorg is geleverd. De verhalen worden binnen Atlant gedeeld, waardoor ook teams van elkaar leren.

Externen reflecteren op deze verhalen en geven aan: waar zijn we goed in en wat kunnen we verbeteren?

Cliëntervaringsinstrument

Wij gaan vanaf 2018 werken met een nieuw cliëntervaringsinstrument. We willen iedere cliënt echt kennen en zetten hiermee de bedoeling centraal. We vinden het belangrijk om goed te luisteren naar de ervaringen en behoeften van onze cliënten en hun naasten. Deze worden het vertrekpunt voor continu leren en verbeteren, niet één keer per jaar, maar als onderdeel van ons dagelijkse werk. Teams hebben zelf regie over hun verbeterproces en werken aan verbinding en relatie met hun cliënten, zodat persoonsgerichte zorg wordt gerealiseerd.

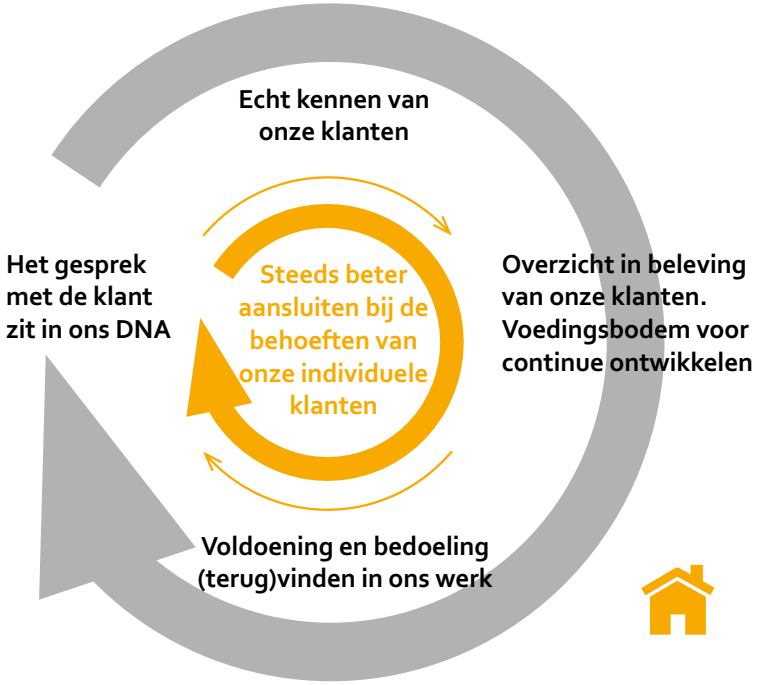

Verbetercyclus

>> KLIK NAAR BESCHRIJVING

Borgen

>> KLIK NAAR BESCHRIJVING

Leren en ontwikkelen

>> KLIK NAAR BESCHRIJVING

Expertise

>> KLIK NAAR BESCHRIJVING

Verbetercyclus

Bij ons zijn resultaten het beginpunt van leren en verbeteren. Deze resultaten verzamelen wij met een kwartaalrapportage. De rapportage wordt ingevuld door de leidinggevenden. De resultaten worden besproken met de lokale cliëntenraad. In samenspraak met de cliëntenraad worden verbeterpunten voor het volgend kwartaal besproken op de onderwerpen:

- cliënttevredenheid
- medewerkertevredenheid
- kwaliteit en veiligheid

Het totaaloverzicht van de resultaten wordt besproken met RvT, CCR, OR en leidinggevenden.

Borgen

Wij hebben een kwaliteitsmanagementsysteem dat is gecertificeerd volgens de eisen van ISO 9001. Daarnaast werken wij met een stuurgroep kwaliteit en veiligheid en vanuit onze Raad van Toezicht is er de auditcommissie kwaliteit en veiligheid.

Wij willen in de structuur van kwaliteit en veiligheid nog meer de verbinding maken met de stappen in de plan-do-check-act cyclus. We onderzoeken op welke manier we dit het beste kunnen organiseren. Op basis van de aanbevelingen uit dat onderzoek voeren we in 2018 de verbeteringen door.

Leren en ontwikkelen

Wij stimuleren onze medewerkers om zich continu te verbeteren. Dit doen wij door medewerkers de kans te geven hun deskundigheid te bevorderen, bijvoorbeeld door opleidingen en e-learning. De medewerker is zelf regisseur van zijn eigen leertraject en zo in staat het beste uit zichzelf te halen. Medewerkers zijn zelf verantwoordelijk voor het bijhouden van vakkennis en vaardigheden. Ons digitaal leermanagementsysteem "Atlant leerplein" helpt hen daarbij.

Beroepsopleidingen

In 2018 volgen ongeveer 120 medewerkers een beroepsopleiding als Helpende Zorg & Welzijn, Verzorgende-IG, Verpleegkundige, Maatschappelijke zorg of een combinatie van Verzorgende-IG/Maatschappelijke zorg. Daarnaast komen gemiddeld 100 stagiaires het vak bij ons leren.

Praktijk gestuurd opleiden

Hoe wij dat doen? In co-creatie met collega zorgorganisatie 's Heeren Loo en onderwijsinstelling Aventus hebben wij een vernieuwend opleidingsconcept in de steden driehoek gerealiseerd, onder de naam **TOP college** (Talent Ontmoet Praktijk). Bij praktijk gestuurd opleiden staat de leervraag vanuit de praktijk centraal. Er is geen vast lesprogramma. Waar de student tegenaan loopt in de praktijk wordt als leervraag meegenomen naar de lesdag. Met dit opleidingsconcept leert de student te kijken naar de cliënt en van daaruit zijn leervraag te formuleren. Dit vormt de basis voor wat wij met onze visie bij medewerkers willen realiseren.

Expertise

Samen leren en verbeteren is uitgangspunt van het dagelijks handelen. Daartoe werken wij doorlopend aan de verbetercultuur, organisatiebreed vooral gekoppeld aan het versterken van persoonsgerichte zorg. Daarnaast is voor onze woonzorgcentra het leren en verbeteren ook gericht op de relatie met eerstelijnsbehandelaren en de wijk.

Als Topcare kenniscentra hebben we voor Huntington en Korsakov veel expertise opgebouwd. Expertise die is gebaseerd op een combinatie van ervaring in de praktijk, (wetenschappelijk) onderzoek, opleiding- en scholing, toepassing in de zorg en kennisdeling met andere partijen zoals onderwijsinstellingen en andere zorgaanbieders. Dit gaan we in 2018 ook opbouwen voor de doelgroepen Chronisch Psyhiatrische Verpleeghuiszorg en Dementie.

Locaties

>> KLIK NAAR BESCHRIJVING

Cliënten

>> KLIK NAAR BESCHRIJVING

Financiën

>> KLIK NAAR BESCHRIJVING

Personeel

>> KLIK NAAR BESCHRIJVING

Locaties

Berghorst			
	Aantal cliënten	Fte	Vrijwilligers
Woonzorg/SWZ	67	33	94

Berkenhove			
	Aantal cliënten	Fte	Vrijwilligers
Woonzorg/SWZ	67	33	105
Zware Dementie	18	18	

De Loohof			
	Aantal cliënten	Fte	Vrijwilligers
Woonzorg/Zware somatiek	62	40,0	122
Zware Dementie	18	15,5	

Heemhof			
	Aantal cliënten	Fte	Vrijwilligers
Zware Dementie	60	48	144
Huntington	57	64	

Koningin Wilhelmina			
	Aantal cliënten	Fte	Vrijwilligers
Woonzorg/Zware dementie	38	32	131
Woonzorg/SWZ	37	18	94

Marken Haven			
	Aantal cliënten	Fte	Vrijwilligers
Zware Dementie	20	18	62
CPV	53	50	

Markenhof			
	Aantal cliënten	Fte	Vrijwilligers
Korsakov	138	110	60

Sprengenhof			
	Aantal cliënten	Fte	Vrijwilligers
Woonzorg	27	17	99
Zware Dementie	20	18	

Cliënten

Leeftijdsverdeling per doelgroep

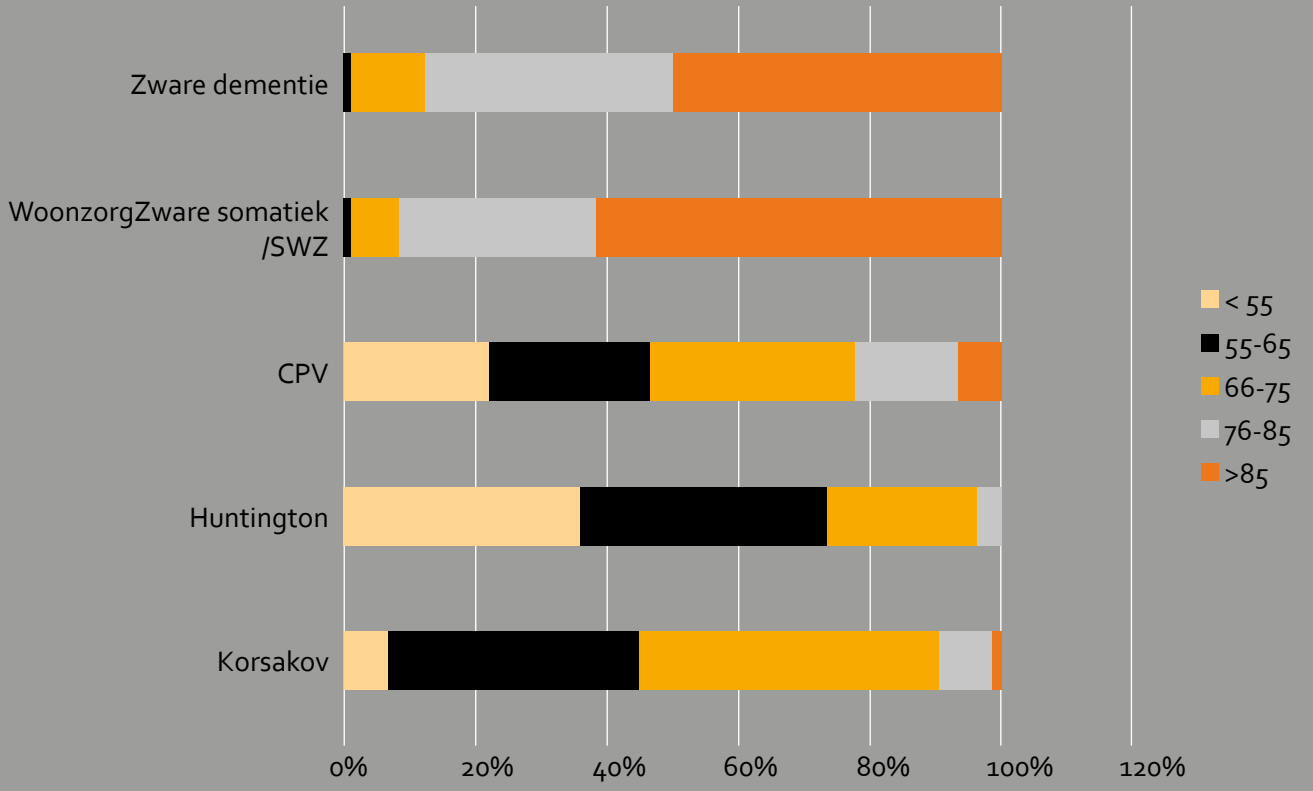

...op basis van
een gezonde
organisatie
atlant

Financiën

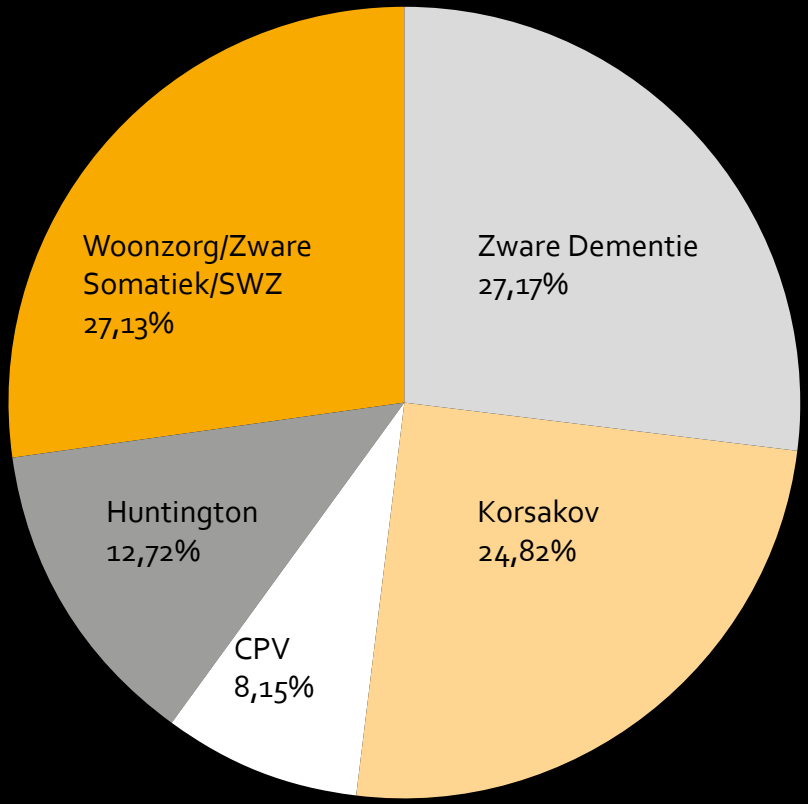
Woonzorg/Zware Somatiek/SWZ 27,13%
Zware Dementie 27,17%
Huntington 12,72%
Korsakov 24,82%
CPV 8,15%

Personeel

Aantal fte	volgt productie
Overhead (van totale formatie)	12,5% eind 2018
Opleidingsniveau	Conform strategisch personeel planning

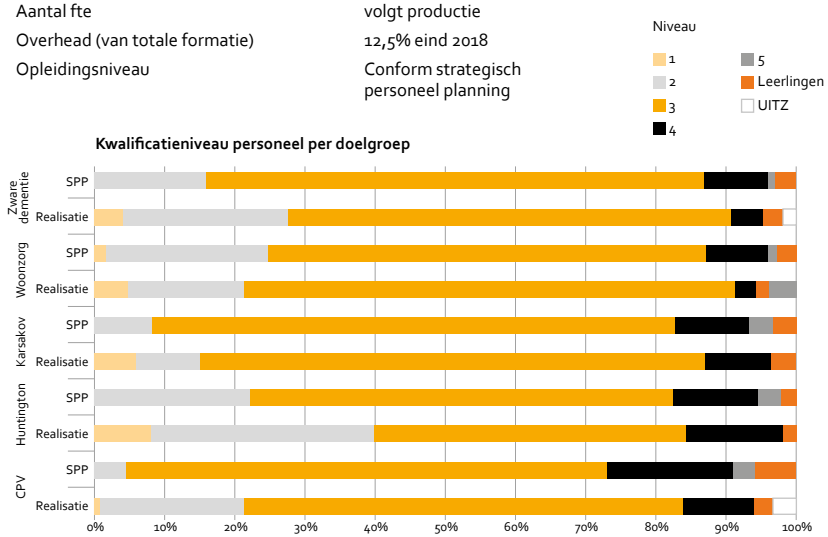

EVV-norm medio 2018	1 fte op 4 cliënten	Korsakov
	1 fte op 4 cliënten	Huntington
	1 fte op 3 cliënten	Chronisch Psychiatrische Verpleeghuiszorg
	1 fte op 5 cliënten	Woonzorg
	1 fte op 5 cliënten	Zware somatiek
	1 fte op 5 cliënten	Zware dementie
	1 fte op 10 cliënten	Scheiden wonen zorg
	1 fte op 12 cliënten	Extramuraal (individuele zorg)
Aantal teamleiders	1 fte op 25 fte / minimaal 2 per locatie	
Norm ziekteverzuim	max. 5% eind 2018	
Flexibele schil zorg personeel	min. 5% / max. 12,5%	
Verhouding bruto/nettobezetting	1,22	
Aantal leerlingen (van totale formatie)	5% heel 2018	
Aantal stagiaires (van totale formatie)	0,4% heel 2018	

Het verpleeghuis
is het einde

atlant

Creatief

**Bart Boerboom (71) verblijft in Marken Haven, een verpleeghuis van Atlant.
In zijn werkend leven was hij zeefdrukker.**

Bart Boerboom
1946

"Een zwembad en een border collie graag."

Het verpleeghuis
is het einde

atlant

Het verpleeghuis is het einde

atlant

Bart Boerboom

De kamer van Bart Boerboom is gevuld met uitbundige tekeningen en schilderijen. Hij wijst naar een schilderij met een winters landschap: 'Dat schilderij heeft mijn opa gemaakt, de creativiteit zit bij ons in de familie. Ik probeer het na te maken, maar ik krijg de sneeuw er niet goed op. Dat creatieve past heel erg bij mij. Ik heb het zeefdrukken geleerd van mijn ome Gerrit, die maakte ook illustraties voor de *Gelderlander*. Toen ome Gerrit overleed, ben ik voor mezelf begonnen. Ik was toen nog samen met mijn vrouw Hannie.

Fijn heb ik het hier. Het eten smaakt lekker en de mensen hier zijn goed voor me. Ik kan hier mezelf zijn. Als ik eens een chagrijnige bui heb, mag dat en tegelijkertijd beuren ze me op, helpen ze me om de dingen weer van de zonnige kant te zien. Andersom doe ik dat ook bij hen.

Ik kom goed tot rust hier. Vind het prettig dat op gezette tijden de tv in de huiskamer uit is. Dan vind ik het heerlijk om rustig een boek te lezen. Mijn kamer bevalt me ook erg goed, ik kan me daar prima terugtrekken en slapen wanneer het mij uitkomt. Op mijn kamer kan ik ook muziek luisteren; ik hou erg van muziek en heb een uitgebreide collectie. Ik heb hier ook nog een saxofoon. Vroeger heb ik les gehad van mijn vader. Maar ik speel er bijna niet meer op, omdat ik anderen niet tot last wil zijn. Ik heb vier kleinkinderen. Die komen me hier bezoeken en dan tekenen we samen.

Meteen vond ik het prima hier, het voelde goed. Ik kwam vanuit het ziekenhuis en daar had ik geen goede ervaringen. Vooral het personeel is hier erg fijn. Als ik Marken Haven een cijfer moet geven, is het een dikke acht. Ik zou wel weer zelfstandig willen wonen, maar wel in afstemming met de verpleging. Zij weten goed wat ik wel en wat ik niet meer zo goed zou kunnen.

Wat ik hier minder fijn vind? Ik mis mijn zus. En ik zou wel graag een hond willen, een border collie. Ik heb ook nog wel ideeën over wat we hier nog meer kunnen doen. Bijvoorbeeld een zwembad openen. Dan laten we de bewoners € 7,50 betalen en mensen uit de omgeving € 10. Voor dat bedrag mag je dan de hele dag zwemmen.'

Het verpleeghuis
is het einde

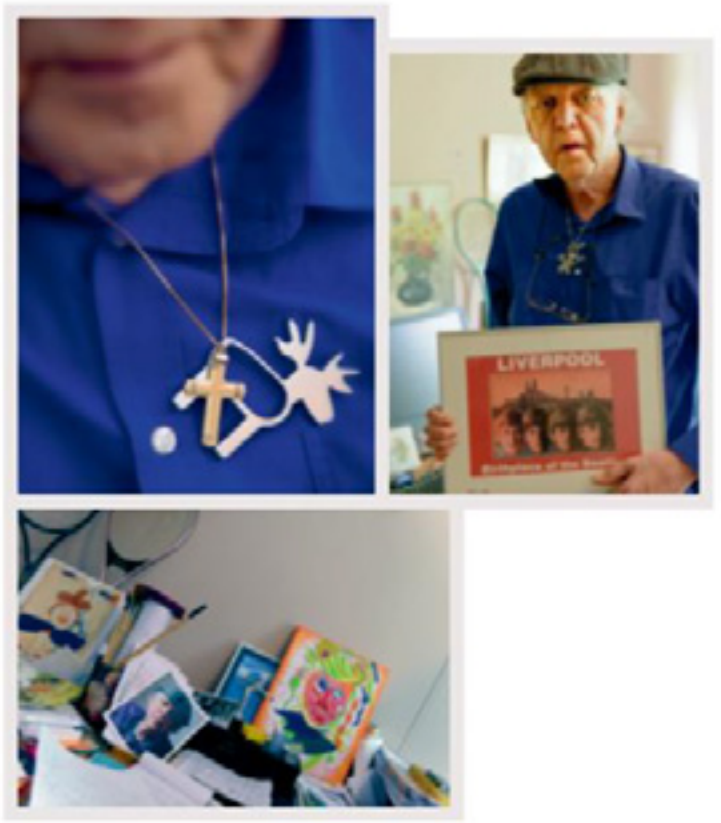

Het verpleeghuis
is het einde

atlant

Vastheid

Bep Hartendorf (91) woont in de Heemhof in Apeldoorn, onderdeel van Atlant.
Het verhaal is verteld door dochter Annelies en schoonzoon Jan Dijkstra.

Bep Hartendorf
1926

"Haar afdeling is voor haar 'thuis'."

Het verpleeghuis
is het einde

atlant

Het verpleeghuis is het einde

atlant

Bep Hartendorf

'Bep Hartendorf woont in het verpleeghuis, omdat ze lijdt aan dementie. Wij vertellen haar verhaal, omdat zij helaas niet meer in staat is dat zelf te doen. Bep was altijd een heel zelfstandige vrouw, iemand die haar eigen gang ging, maar die ook erg sociaal was. Ze stond altijd graag in de belangstelling en dat staat ze nog steeds. Ze kletst graag, heeft meestal goede zin en geeft de verzorgenden regelmatig een knuffel. Ze kan op momenten nog erg genieten van directe aandacht en van de kleinkinderen. Dan komt de twinkeling in haar ogen even weer helemaal terug.

Bep is geboren in Groesbeek en opgegroeid in Nijmegen als oudste dochter in een familie van zeven. Haar man ontmoette ze in het Kolpinghuis, toentertijd een katholiek verenigingsgebouw. Ze kregen samen twee kinderen: dochter Annelies en zoon Wim. Ze hield van vastigheden: op maandag werd de kamer schoongemaakt, dinsdag was 'zussendag', enzovoorts. Die zussendag hebben ze tot een paar jaar geleden volgehouden.

Zestig jaar is ze getrouwd geweest; gelukkig hebben ze dat jubileum nog samen meegemaakt. Maar na het overlijden van haar man in 2012 merkten we al snel dat het alleen wonen moeilijk werd voor haar: ze vergat het gas uit te zetten, raakte haar sleutels kwijt, dat soort dingen. Ze raakte sneller in paniek en merkte zelf ook dat het niet meer ging. Voor haar was het erg fijn dat ze opgenomen kon worden in een verpleeghuis in Nijmegen.

Voor ons, mantelzorgers, was het best eng om op de afdeling te komen. Het is een wereld die nieuw voor je is. Als je de medebewoners niet kent, kan hun gedrag soms best intimiderend zijn. Maar dat wende snel en niet veel later draaiden we mee als vrijwilligers.

Toen Bep hier kwam wonen, hielp het haar dat we de woning samen konden aanpassen aan haar wensen. Al snel kon ze steeds minder: breien en handwerken lukten niet meer; ze had steeds meer zorg nodig. Sinds een paar jaar woont ze daarom in Apeldoorn, bij ons in de buurt. Die tweede verhuizing vond ze verschrikkelijk, maar we zijn blij dat we hebben doorgezet. Ze is nu volop gewend en het is erg fijn, dat wij vaker even kunnen langskomen.

Het verpleeghuis is het einde

atlant

Bep Hartendorf

Als mantelzorger is het goed een aantal huizen te bezoeken en er een te kiezen die het beste bij de toekomstige bewoner past. Wij hebben gekeken naar de sfeer, naar het licht en hoe het personeel met de bewoners en met elkaar omging. In dit verpleeghuis hebben we het gevoel dat er naar ons, familie en mantelzorgers, geluisterd wordt en dat we bij de zorg en het beleid betrokken worden. Je moet dat zelf natuurlijk ook goed aangeven. Er is veel aandacht voor de bewoners en zorg voor het personeel. We merken dat de verpleging hier met plezier aan het werk is. Ook het gebouw is aangepast aan de wensen en behoeften van de bewoners.

Als er meer geld zou zijn en er meer mensen op de afdeling zouden werken, zou dat natuurlijk geweldig zijn. Eén op één aandacht, dan bied je je bewoners echte kwaliteit. Maar we begrijpen ook dat dat niet haalbaar is. Een alternatief kan het 'Namaste Care familieprogramma' zijn, een project waarbij het verpleeghuis in samenwerking met de Vrije Universiteit in Amsterdam experimenteert.

Soms proberen we Bep wel eens mee naar buiten te nemen, maar al snel zegt ze dan: 'Ik wil naar huis' en dan bedoelt ze de afdeling. Dat is de plek waar ze zich veilig voelt, die ze ziet als haar huis. Ze is erg dankbaar dat ze hier is en ze is dol op de verzorgenden; die omhelst ze vaker dan ons. Daar zijn we soms wel wat jaloers op, maar het is vooral erg fijn om haar zo te zien. Dat geeft ons rust.

We zien dat ze langzaam steeds verder wegzakt in haar eigen wereld. Vorige week kon ze ineens niet meer lezen, terwijl ze daar altijd een groot liefhebber van was. Dat komt dan heel hard binnen. Het liefste zouden we, tegen beter weten in natuurlijk, willen dat ze helemaal beter werd. Ze kan zoveel niet meer. We durven het bijna niet uit te spreken, maar we wensen voor haar dat ze op een dag rustig in slaap valt en niet meer wakker wordt. Tot die tijd genieten we van de twinkeling in haar ogen die er af en toe nog is.'

Namaste Care

Het verpleeghuis
is het einde

atlant

Het verpleeghuis
is het einde

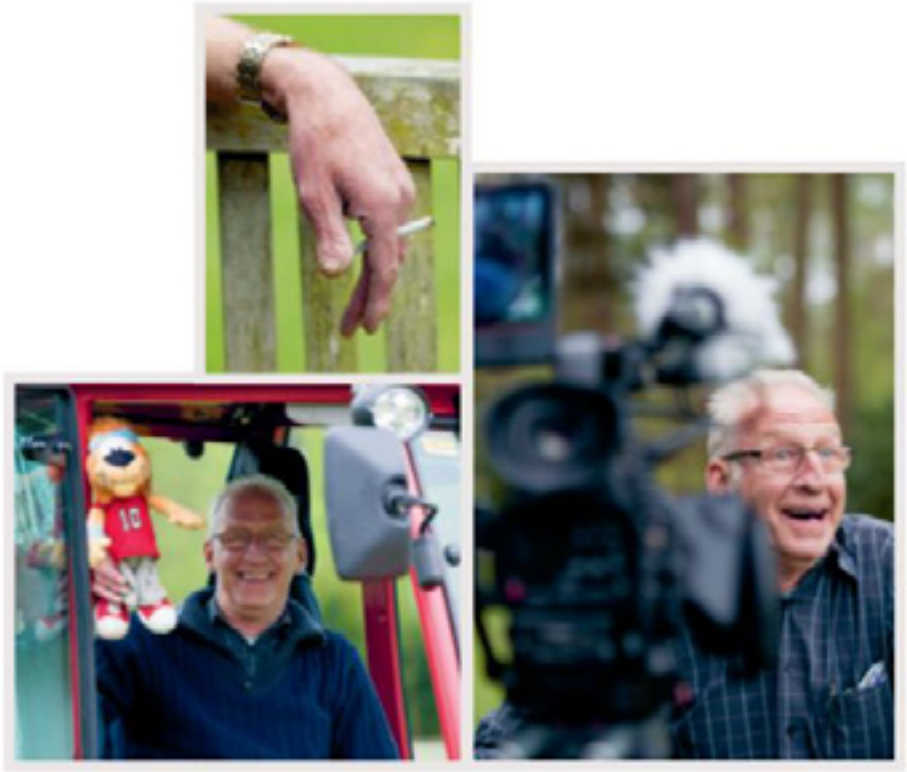

atlant

Het verpleeghuis
is het einde

atlant

Het verpleeghuis is het einde

atlant

Jan de Wacht

'Ik ben geboren en opgegroeid in Apeldoorn en ben er ook nooit weggeweest. Beekbergen, gemeente Apeldoorn, vind ik al ver genoeg. Ik kom uit een heel gewoon arbeidersgezin, vader en moeder, ik en mijn broer. Dat liep allemaal wel. Ik heb de lagere school gedaan en een tijdje de ambachtsschool, maar school was niets voor mij; ik ben aan het werk gegaan. Alles aangepakt, het soort werk interesseerde me niet. Gewoon doorgaan, dat was mijn motto. Zo ben ik ook op de wagen terecht gekomen: pakketjes rondbrengen. Daarbij heb ik vaak veel te zwaar getild waardoor ik mijn rug naar de knoppen heb geholpen. Uiteindelijk knakte ik er echt doorheen en werd ik, nog geen 40 jaar oud, volledig afgekeurd. Ik kwam ineens thuis te zitten en had niets te doen. Ik probeerde eerst om nog te gaan vissen. Maar met slecht weer is dat ook geen pretje. Ik werd er erg somber van, ik voelde me nutteloos en buitengesloten.

Thuis draaide het niet meer, ik had verkeerde vrienden en de problemen kwamen daarna vanzelf. Om maar wat te doen te hebben, haalde ik dingen uit die niet goed voor me waren. Dat was ook het moment dat er drank in het spel kwam. Mijn vrouw wilde van mij scheiden waardoor ik ook mijn twee jongens niet meer zag. Toen zakte de wereld onder mijn voeten weg. De borrel was het enige wat ik nog had en het ging van kwaad tot erger. Ik raakte mijn huis en mijn vrienden kwijt – mijn familie wilde niets met me te maken hebben wanneer ik dronk. Nu snap ik dat wel, maar toen niet. Drank was het enige waar ik aan kon denken; ik bleef ernaar teruggaan, voor iets anders was geen plek. Ik zakte steeds dieper de put in. Alles was weg.

Uiteindelijk zei mijn broer tegen me: 'Je gaat jezelf melden bij de kliniek of ik sleep je er heen'. Ik heb mezelf gemeld, wat zeker niet makkelijk was. Omdat ik geen huis had, hebben ze besloten dat ik opgenomen moest blijven. De drank heeft veel kapot gemaakt, ook mijn geheugen heeft een tik gehad: Korsakov-verschijnselen. Daar heb ik trouwens zelf weinig last van, ik vergeet wel eens wat, maar niet veel. En in mijn omgeving merken ze dat ze soms wat vaker nieuwe dingen moeten uitleggen. Ik ben nog steeds dankbaar dat ik opgenomen mocht blijven. Ik wilde ook niet naar huis toen; ik weet wel zeker dat ik anders weer alcohol was gaan drinken en nu met mijn neusje de lucht in had gelegen. Mijn beeld van het verpleeghuis was niet erg positief; ik dacht: daar verlies je je zelfstandigheid. Gelukkig bleek dat beeld niet te kloppen.

Het verpleeghuis
is het einde

atlant

Het verpleeghuis is het einde

atlant

Jan de Wacht

'Ik ben geboren en opgegroeid in Apeldoorn en ben er ook nooit weggeweest. Beekbergen, gemeente Apeldoorn, vind ik al ver genoeg. Ik kom uit een heel gewoon arbeidersgezin, vader en moeder, ik en mijn broer. Dat liep allemaal wel. Ik heb de lagere school gedaan en een tijdje de ambachtsschool, maar school was niets voor mij; ik ben aan het werk gegaan. Alles aangepakt, het soort werk interesseerde me niet. Gewoon doorgaan, dat was mijn motto. Zo ben ik ook op de wagen terecht gekomen: pakketjes rondbrengen. Daarbij heb ik vaak veel te zwaar getild waardoor ik mijn rug naar de knoppen heb geholpen. Uiteindelijk knakte ik er echt doorheen en werd ik, nog geen 40 jaar oud, volledig afgekeurd. Ik kwam ineens thuis te zitten en had niets te doen. Ik probeerde eerst om nog te gaan vissen. Maar met slecht weer is dat ook geen pretje. Ik werd er erg somber van, ik voelde me nutteloos en buitengesloten.

Thuis draaide het niet meer, ik had verkeerde vrienden en de problemen kwamen daarna vanzelf. Om maar wat te doen te hebben, haalde ik dingen uit die niet goed voor me waren. Dat was ook het moment dat er drank in het spel kwam. Mijn vrouw wilde van mij scheiden waardoor ik ook mijn twee jongens niet meer zag. Toen zakte de wereld onder mijn voeten weg. De borrel was het enige wat ik nog had en het ging van kwaad tot erger. Ik raakte mijn huis en mijn vrienden kwijt – mijn familie wilde niets met me te maken hebben wanneer ik dronk. Nu snap ik dat wel, maar toen niet. Drank was het enige waar ik aan kon denken; ik bleef ernaar teruggaan, voor iets anders was geen plek. Ik zakte steeds dieper de put in. Alles was weg.

Uiteindelijk zei mijn broer tegen me: 'Je gaat jezelf melden bij de kliniek of ik sleep je er heen'. Ik heb mezelf gemeld, wat zeker niet makkelijk was. Omdat ik geen huis had, hebben ze besloten dat ik opgenomen moest blijven. De drank heeft veel kapot gemaakt, ook mijn geheugen heeft een tik gehad: Korsakov-verschijnselen. Daar heb ik trouwens zelf weinig last van, ik vergeet wel eens wat, maar niet veel. En in mijn omgeving merken ze dat ze soms wat vaker nieuwe dingen moeten uitleggen. Ik ben nog steeds dankbaar dat ik opgenomen mocht blijven. Ik wilde ook niet naar huis toen; ik weet wel zeker dat ik anders weer alcohol was gaan drinken en nu met mijn neusje de lucht in had gelegen. Mijn beeld van het verpleeghuis was niet erg positief; ik dacht: daar verlies je je zelfstandigheid. Gelukkig bleek dat beeld niet te kloppen.

Het verpleeghuis
is het einde

atlant

Het verpleeghuis
is het einde

atlant

Jan de Wacht

Een groot voordeel van in het verpleeghuis wonen vind ik dat er altijd gezelligheid is, er is altijd wel iemand om mee te praten. Ik heb geprobeerd er mijn thuis van te maken door er mijn spulletjes neer te zetten, waaronder mijn planten en vissen. Dat zou ook een tip zijn voor nieuwe bewoners: zet je eigen spullen neer, laat het geen kaal hok blijven. En vraag anderen op de afdeling om hulp als je dat nodig hebt, of dat nou bewoners of verpleegkundigen zijn. Blijf lachen, ook heel belangrijk. Ik haal nu soms geintjes uit, net als toen ik een kind was: groene zeep aan de klinken van de deur of een nepspin op een stoel. Dan weet de rest: dat zal Jan wel weer geweest zijn.

Het is erg fijn dat ik nu op de lijst sta om zelfstandig te gaan wonen, daar voel ik me ook klaar voor, al zal het wel wennen zijn. Ik woon nu ook al best zelfstandig: met de rest van de afdeling zorg ik voor de was en het eten en zo. Ik ga iedere dag naar de dagbesteding waarbij ik werk op de tractor. Als ik vrij ben, ga ik bowlen of Apeldoorn in, naar de markt of naar het graf van mijn ouders. Achter de geraniums zitten kan altijd nog. Sinds ik op zoek ben naar een huisje voel ik me wel minder thuis hier, heel gek.

Ik ben er trots op dat ik weer contact heb met mijn zoons. Ik spreek mijn jongens weer, godzijdank. En ik ben zelfs opa geworden! Daar geniet ik enorm van. Ik wens voor de toekomst dat ik een eigen huisje krijg en dat het contact met mijn zoons steeds beter wordt.

Voor de politiek heb ik ook nog een boodschap: jullie mogen best wel wat positiever zijn over de verpleeghuizen. Blijf niet beknibbelen op personeel, we hebben die mensen hard nodig. Kom maar hier een tijdje werken, ga er maar aanstaan, dan weet je pas echt hoe het is.'

(Met dank aan Marloes Berends)

Promotiefilm

Het verpleeghuis
is het einde

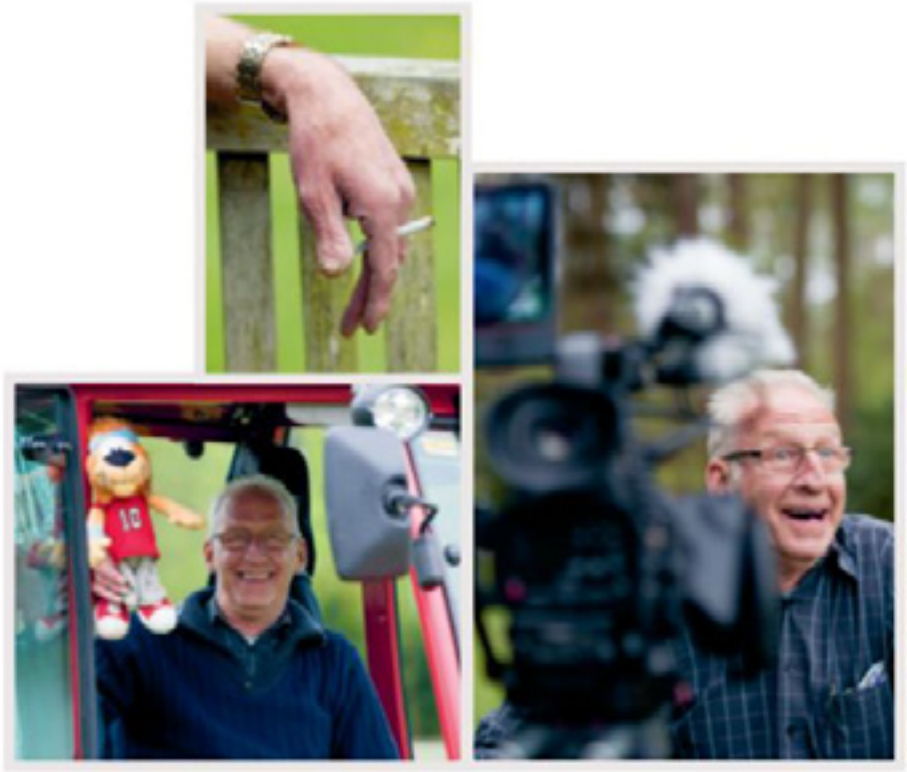

atlant

Het verpleeghuis
is het einde

atlant

Het verpleeghuis
is het einde

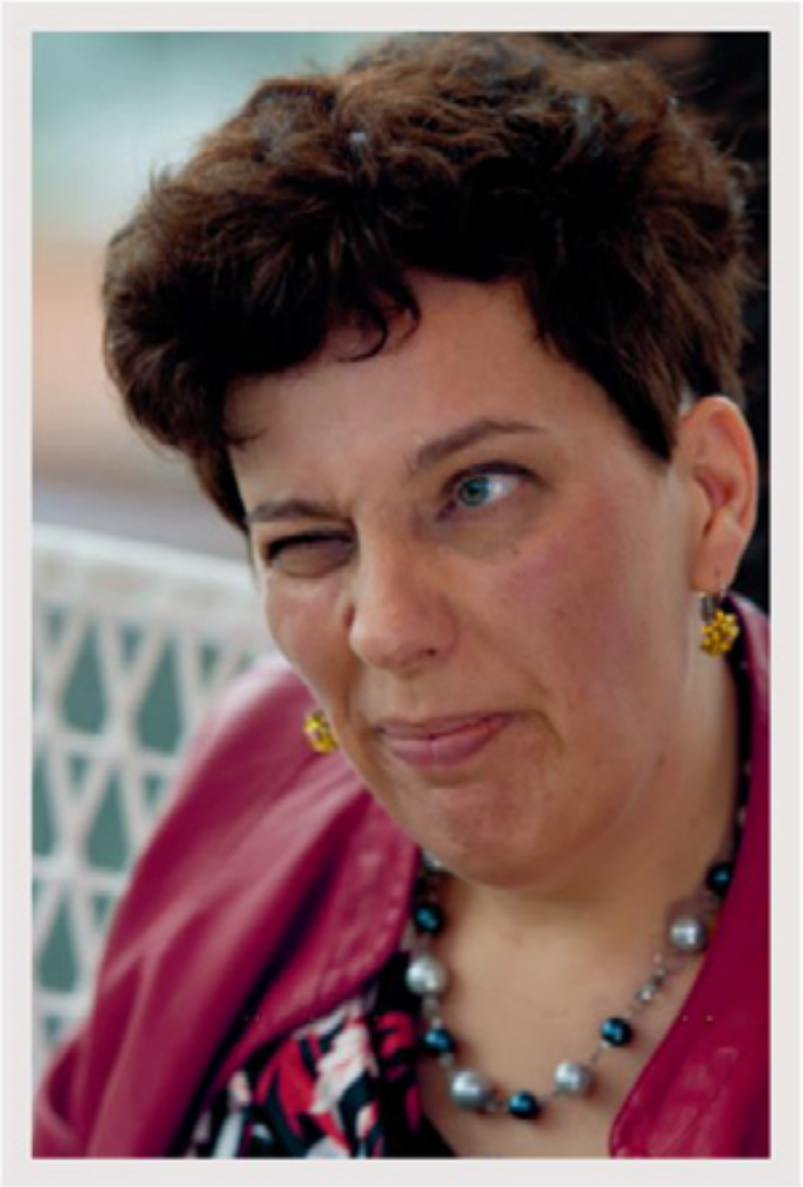

atlant

Het verpleeghuis is het einde

atlant

Sophie Timmerman

'Met veel plezier heb ik in de naschoolse opvang gewerkt. Mijn hele leven heb ik veel toneel gespeeld en toen ik ziek werd, ben ik daar nog lang mee doorgegaan. Bij de opening van de nieuwe afdeling op Heemhof, twee jaar terug, heb ik voor een groot publiek een mooie act gedaan. In toneelspelen kan ik mijn creativiteit en humor kwijt, mag ik lekker gek doen. Dat past goed bij me.

Ik heb geprobeerd zo lang mogelijk bij mijn gezin thuis te wonen. Op een gegeven moment ging ik bij Atlant in dagbehandeling en later ging ik er zo nu en dan logeren. Ik noemde dat altijd: 'op vakantie gaan'. Nu woon ik hier volledig, maar ik ga ook regelmatig nog naar huis, bijvoorbeeld met Pasen.

Ongelooflijk moeilijk vond ik het om naar het verpleeghuis te moeten en niet meer thuis te kunnen wonen. Het allerliefste zou ik natuurlijk thuis willen wonen bij mijn kinderen, ik mis ze enorm. Maar het moest wel, het kon niet anders. Ik mis ze elke dag, maar toch heb ik het hier naar mijn zin. Die gevoelens bestaan naast elkaar. Waarom vind ik het hier zo prettig, vraag je je misschien af? Je kan jezelf zijn hier, dat is het allerbelangrijkste. We stemmen alles samen af: wat ik wil en in welk tempo. Stapje voor stapje. Er wordt echt gekeken naar wat ik belangrijk vind en als het lukt, houdt men er rekening mee.

Het fijne aan wonen in een verpleeghuis is dat het personeel mij helpt met handelingen die steeds moeilijker voor me worden, zoals douchen, aankleden, eten. Zo houd ik meer energie over voor dingen die belangrijk voor me zijn. Maar moeilijk is het wel om zaken los te laten en dingen over te laten aan anderen. Wat me geholpen heeft bij de acceptatie daarvan is om over alles in gesprek te blijven. Ik vind het belangrijk dat het personeel goed kijkt naar wat er speelt en wat er nodig is om iets aan een lastige situatie te kunnen veranderen.

Natuurlijk zitten er ook nadelen aan mijn verblijf hier. Bijvoorbeeld dat ik samenwoon met mensen met wie ik niet altijd kan opschieten. Maar er woont hier gelukkig ook een gezellig stel dames met wie ik televisie kijk, rummikub speel of sjoel. Er zijn talloze activiteiten: film kijken of koken, waarbij je om beurten mag kiezen wat er op het menu staat. Soms ben ik zo druk dat ik geen tijd heb voor de behandelaars.

Het verpleeghuis
is het einde

atlant

Het verpleeghuis
is het einde

atlant

Sophie Timmerman

We zouden wel wat meer creatieve dingen kunnen doen, dat mis ik. Met de ergotherapeut ga ik kijken of breien nog lukt, dat zou leuk zijn.

Het is moeilijk en tegelijk valt het mee. Dat is wat ik iemand die naar een verpleeghuis gaat zou willen meegeven. Ook ik moest aan de nieuwe situatie wennen, maar ik zou nu niet meer anders willen. Ik nam de tijd om te wennen en mocht mezelf zijn, dat was belangrijk. Zo is het mij gelukt om de positieve kanten te zien. Een beetje gek doen helpt me omgaan met dingen en moeilijke zaken kan ik met humor relativeren. Anders zou het allemaal wel heel zwaar zijn. Ik geloof in God, dat geeft me steun. Naar de kerkdiensten ga ik niet, daar heb ik geen behoefte aan. Bidden voor het eten doe ik wel.

Als je me vraagt waar ik blij van word, naar uitkijk? Dat Cindy (mijn contact verzorgende) haar diploma haalt! En het volgende uitje, meer dingen buiten de muren van het verpleeghuis doen, zoals naar de film. Daar geniet ik enorm van. Ik ben ongelooflijk trots op mijn kinderen van 10 en 16; die zijn zo belangrijk voor me. Mijn oudste dochter doet nu examen en gaat straks studeren, daar ben ik zo trots op! Ik hou contact met mijn kinderen via WhatsApp en iedere avond Skype ik met ze, dat is fijn!

Ik geef mijn leven in het verpleeghuis een dikke tien! Het is leuk hier, ik heb het naar mijn zin, ik kan goed praten met medebewoners en medewerkers. Voor mij zijn belangrijke elementen: het persoonlijke contact, het overleg met de verzorgenden – hoe stem je dingen zo goed mogelijk op elkaar af – en mijn lijntje met thuis.

Het helpt natuurlijk ook dat ik een positieve instelling heb. Als ik een toverstaf had...dan wilde ik wel meer geld om iedere dag naar de film en naar de disco te kunnen gaan. Om van iedere dag een feest te maken voor alle bewoners met de dingen die zij leuk vinden!'

Promotiefilm

Het verpleeghuis
is het einde

atlant